

9,70 metrar longri niðri var hart betong gólv. – Eg minnst, eg hugsaði nakrar ferðir áðrenn, at dettur nakar av tekjuni, so vaknar hann ikki aftur, greiður hann frá.

Tað kendist sum 20-30 sekund fóru, áðrenn hann rakti jørðina. Men í veruleikanum vóru tað bert eini 2-3 sekund.

– Eg fylltist upp við ótta. Eg var bangin og ristist um allar kroppin. Alt spenti seg saman og eg hugsaði »ná Suni, so er tað slut«, greiður hann frá.

Hann fór við høvðinum fremst av tekjuni, og hóast hann var greiður yvir, at hann helst ikki fór at yvirliva fallið, so náddi hann at rætta armarnar fram og verja høvðið. Helst var tað hetta, sum bjargaði honum lívið. Og júst hatta, hví hann er á lívi eftir eina slíka hending, er ein spurningur, sum Suni mangan setur sær sjálvum.

– Eg eigi ikki at vera livandi. Eg plagi at skemta við, at eg eri hálvur sumbingur, so tað má vera tí. Hevði eg verið heilur sumbingur, so hevði eg sikkurt brotið gólvi, sigur hann og flennur so hjartaliga.

Vaknaði í Íslandi

15 dagar aftaná hendingina vaknaði Suni í Íslandi. Eftir skurðviðgerðirnar varð hann lagdur í koma, og tað tók honum fimm dagar at vakna aftur. Áðrenn hann vaknaði fekk familja hansara at vita, at trýstið í høvðinum var alt ov høgt, og tí var líkt til, at hann fór at vera ein sokallað »grøntsag«, tá ið hann vaknaði aftur.

– Tað fyrsta eg segði tá eg vaknaði var við mammu mína: »Eg eri føddur í skeivu stovu, her eru skít fult av orangutangum inni her«, greiður Suni frá.

Hann smilist eftir minninum, og sær mammu sína fyri sær. – Hon hugsaði sikkurt, at eg var púra svakur, sigur Suni.

Fyrstu mánaðirnar sá Suni alt hugsandi fyri sær, sum ikki var til staðar í veruleikanum. Hann tordi ikki at lýta á seg sjálfvan, tí hann visti ikki hvat var veruligt og ikki.

Somuleiðis var sjónin heilt burtur fyrstu tíðina. Læknarnir søgdu, at hann ongantið fór at síggja aftur. Men Suni var sjálvur skjótt greiður um, at sjónin ikki var heilt burtur.

– Eg sá munin millum dagsljós og myrkur. Og fyrstu ferð tey trúðu mær, var tá eg sat á einari matstovu við familjuni, og mamma gjørdi eina grimassu ímóti mær. Eg spurdi hana hví hon tvætlaði so, og hon setti seg at gráta. Tey vóru øll so bangin fyri, at eg ongantið skuldi síggja nakað aftur, greiður Suni frá.

Framgongdin hjá Suna var ógvuliga góð fyrstu tveir mánaðirnar. Frá at læknarnir mettu hann fór at vera ógvusliga heilaskaddur og blindur restina av lívinum, prógvaði hann í verki, at so var ikki. Hallusinatióinirnar steðgaðu og sjónin kom aftur í høgra eyga – um enn bert sum tunnillssjón.

– Eg var so glaður um framgongdina, at eg var vísur í, at eg skuldi byrja at spæla fótbólt og arbeiða aftur í 2014. Eg eri kanska eitt sindur naivur, sigur hann.

Visti tú?
Suni úr Hørg hevur í dag 77 petti av titanium í kroppinum

– Tá læknarnir søgdu við Suna, at hann helst ongantið aftur fór at síggja, so spurdi hann hvussu stórus kjansurin var fyri, at læknarnir mistóku seg. »Ein út av einari milliún« varð svarið. – Eg fataði tað sum, at tað var ein møguleiki. Og tað var tað so eisini, sigur Suni úr Hørg

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Framgongdin steðgaði

Jaliga framgongdin steðgaði áleið tveir mánaðir eftir óhappið. Eftir hetta gjørdist sjónin ikki betur, og hevur hetta staðið í stað nú í gott eitt ár.

Optimistisku dreymarnir hjá Suna, um at spæla fótbólt og fara aftur til arbeiðis brustu, tá ið tað gekk upp fyri honum, at hann fór at fáa varandi mein av fallinum.

– Eg havi roynt at renna við einum bólti á vøllinum. Tað ber slett ikki til, tí eg kann bara síggja eitt lítið sindur í senn, og hyggi eg at bóltinum, so veit eg ikki hvar eg skal renna, greiður Suni frá.

Fyri stuttum hevur hann verið á einari stovni í Danmark, sum veitir hjálp og ráðgeving til blind og sjónveik. Hetta hevur hjálpt honum ómetaliga nógv, og nú er hann betri førur fyri at liva við niðursettari sjón.

– Eg hevði livað í 31 ár áðrenn óhappið, men nógv av tí, sum eg hevði lært áðrenn, skal eg nú læra av nýggjum. Tað er vónleyst at liva á sama hátt sum áðrenn, tá tú ikki sært nakað serligt, sigur Suni.

Blindastavurin er vorðin hansara nýggi besti vinur, tí uttan hendan er vónleyst at klára seg sjálfvan.

Eg skal vera timburmaður – blindur ella ikki

Hóast Suni neyvan noyðist aftur til arbeiðis, so hevur hann stútt og støðugt, síðani óhappið, stríðst fyri at sleppa aftur til arbeiðis og at spæla fótbólt.

– Eg veit tað er trupult at halda fram, eins og einki er hent. Men eg skal vera timburmaður. Eg vil tað, og um eg eri blindur ella ikki, so skal eg aftur til arbeiðis, sigur Suni ógvuliga málrættaður.

Hann vil ikki seta seg aftur á, og lata óhappið mynda hann meira enn neyðugt er. Og í november í fjør fór hann aftur til arbeiðis hjá Búsetur, fyri at vita hvussu tað eydnaðist.

– Eg havi sjáldan verið so spentur eftir at sleppa til arbeiðis ein mána-morgun, sigur Suni.

Nógvir tankar fylltu hann áðrenn fyrsta arbeiðsdagin. »Hvat um eg ikki klári at brúka ein tummastokk«. »Hvat um eg ikki kann brúka eina

rundsag ella síggja strikurnar aftur?« Hann setti sær fyri áðrenn, at megnaði hann ikki at nýta tey mestu grundleggjandi amboðini til arbeiðis, so var neyðugt at steðgað beinan vegin.

– Men tað eydnaðist. Tað tók nógv longri tíð enn vanligt, og eg hevði ein brøkpart av styrkini eg hevði áðrenn, men eg kláraði tað, sigur Suni.

Síðani hevur hann verið burturi í nakrar mánaðir til uppvenjingar, og fyri smáum 14 døgum síðani byrjaði hann í fóstum starvi hjá Búsetur, í einari 3 mánaðar royndartíð.

– Eg eri so ótrúliga takksamur fyri alt, sum mitt arbeiðspláss hevur gjørt fyri meg. Eg veit, at teir missa pening uppá at hava meg í starvi, tí teir kunnu ikki taka líka nógv fyri eitt arbeiði, um eg skal gera tað, tí tað tekur nógv longri tíð. Men teir gera tað kortini, og hevði eg verið í hatti, so hevði eg tikin hann av fyri teimum, sigur Suni.

Hann er púra greitt rørdur av, at arbeiðspláss hansara framvegis ynsk-

ir hann har, hóast hann ikki hevur somu førleikar sum áður.

– Áðrenn eg byrjaði í november sendi arbeiðspláss mínar starvsfelagar á blindastovnin, so teir kundu royna brillur, sum gav teimum nøkunlunda somu sjón sum eg. Hetta var fyri at teir kundu skilja hvussu tað er, at vera í hesari støðuni. Tað haldi eg er fantastiskt, sigur Suni.

Á stovninum í Danmark fann Suni útav, at hann helst er í nakað av einari serstøðu. Hini blindu ella sjónveiku á stovninum vístu á, at tey finga einki arbeiði, tí eingin vildi geva teimum ein møguleika.

– Tá eg segði teimum, at arbeiði bara bíðaði eftir mær her heima, so skilti eg hvussu serstakt tað er hjá fólki í minari støðu, greiður Suni frá.

Tað gongur á einari leið hjá Suna at arbeiða sum timburmaður. Hann fær gjørt arbeiði, um enn tað tekur nakað væl longri enn áðrenn hendingina. Fótbólturin er tó ikki komin í rætt lag – enn.

– Eg skal spæla fótbólt aftur. Eg eri vanur við at venja 5-6 ferðir um vikuna, og spæla dyst hvørt vikuskifti. Eg eri ikki til reiðar at tveita tað frá mær, sigur hann.

Suni hevur tó fingið at vita frá læknunum, at fer hann at spæla fótbólt aftur, so er tað ein ávísur vandi á ferð. Endar hann í einari støðu, har hann skallar ein bólt ella fær stoyt í høvðið, so kann hann doyggja á staðnum.

– Tað siga læknarnir, tí høvðið hjá mær tolir ikki fleiri stoyt. Men eg trúgvi eg kann venja høvðið hjá mær til tað aftur, sigur hann vónríkur.

Jaliga lyndi eigur lívið í Suna

Stuttliga, lætta og jaliga lyndi hjá Suna úr Hørg er ivaleyst tað, sum eigur æruna av tí framgongd, sum hevur verið. Trúgvinn uppá, at alt ber til, og at tað nokk skal ganga, er inspirerandi og tankavekjandi.

Tá læknarnir søgdu við Suna, at hann helst ongantið aftur fór at síggja, so spurdi hann hvussu stórus kjansurin var fyri, at læknarnir mistóku seg.

»Ein út av einari milliún« varð svarið.

– Eg fataði tað sum, at tað var ein møguleiki. Og tað var tað so eisini, sigur hann.

Í byrjanini skiltu familja og vinir hansara ikki, at hann kundi skemta við støðuni. Men tað var hansara máti at koma ígjøgnum tað.

– Eg má gera gjøldur burturúr tí, og sláa tað heila upp í skemt. Soleiðis havi eg altíð verið, og tað er helst tað, sum fær meg ígjøgnum hetta, sigur Suni, hóast hann ikki dylir, at tað hevur verið ein avbjóðing til tíðir.

Eingin ivi er um, at tað ringasta við óhappinum er, at Suni misti stóran part av sjónini. Men læknarnir skilja ikki hvussu Suni yvirlivdi hendingina. At fara í fríum fallið 9,70 metrar niður á betong við høvðinum fremst, tað eigur ikki at bera til at yvirliva. Men tað gjørdi hann og í dag er hann aftur til arbeiðis, býr fyri seg sjálfvan í Hoyvík, og lærir seg hvønn dag hvussu hann kann fáa tað besta burturúr degnum í dag og framtíðini – og hvør veit, kanska Suni úr Hørg aftur verður í verjuni hjá FC Suðuroy innan skamma stund.